

[Svend Nielsen.]

steren vil da formodentlig ogsaa nok selv snakke med, og jeg maa da mene, at det maa ligge nær netop for Statsministeren og hans Hjælpere at formulere de Ønsker, Arbejderne eventuelt maatte have. En vis Beskedenhed er naturligvis altid klædelig, vel ogsaa nok for en Statsminister, men det kan nu ogsaa blive for meget igen, og det, man raader over, skal man helst anvende paa de rigtige Steder. Den højtærede Statsministers Opfinderevne med Hensyn til at skaffe Arbejderne, særlig den fagorganiserede Arbejder, Fordele er absolut ikke mangelfuld, det tror jeg ikke nogen tør hævde, jeg synes tværtimod, at Statsministerens Evne i saa Henseende nærmest har vist sig at være ligefrem fænomenal i de senere Aar. Den Side af Sagen behøver jeg sikkert ikke at tage mig særlig af, det skal der nok være andre, der gør. Men for mig som Bonde maa det være naturligt at have Opmærksomheden henvendt paa, hvad Bønderne gerne skulde se realiseret, hvis et Samarbejde iværksættes, og jeg tror, at den højtærede Statsminister efter nøjere Overvejelse maa indrømme mig, at de Ønsker, jeg fremsatte for Bøndernes Vedkommende, intet som helst indeholdt, som gik Arbejderne for nær, intet som helst om Særrettigheder for Landbruget, ikke Spor; de er alle sammen, hvis de imødekommes, Skridt i Retning af at skaffe Landbruget erhvervsmæssig og skattemæssig Ligestilling med andre Borgere her i Landet, og da alle socialdemokratiske Blade bl. a. har Ordet Lighed som Devise, skulde Ønskerne om, at Bønderne maa naa længere frem i Retning af Ligestilling med andre Borgere her i Landet, formentlig ikke forekomme Statsministeren eller Socialdemokratiet helt urimelige eller kunne volde dem nogen særlig Pine.

Det er tillige givet, at hvis Socialdemokratiet ikke vil gaa med til at skaffe Bønderne bedre økonomiske Kaar, saa vil Landarbejderne ogsaa fremtidig faa meget fattige erhvervsmæssige Kaar, thi hvor der ingenting er, har ikke blot Kejseren tabt sin Ret, men baade Socialdemokratiet, Statsministeren og Landarbejdernes Organisationer vil da ogsaa have tabt enhver Mulighed for at skaffe Landarbejderne bedre Lønninger. Naar Krybben er tom, er den som bekendt tom, og det bliver alle nødt til at bøje sig for. Vil man skaffe Landarbejderne bedre Aflønning, end de har nu, maa man ogsaa give Bønderne bedre Vilkaar at arbejde under, end de

har haft i de senere Aar, ellers vil ogsaa Landarbejderne være henvist til at leve under meget fattige Forhold.

Naar Statsministeren udtaler, at der næppe kan være meget at vente paa det Grundlag, jeg har givet, synes jeg, det tyder paa, at Statsministeren ikke kan have ment det helt alvorligt med sit Frieri til Bønderne. Der er, som sagt, i det, jeg har udtalt, intet som helst Ønske om Særrettigheder for Bønderne, aldeles intet. Det er blot, som jeg sagde, Skridt i Retning af at skaffe Bønderne Ligeret og Ligestilling erhvervsmæssigt og skattemæssigt med andre Borgere i Landet; og at Bønderne skulde give Afkald paa at blive behandlet lige saa godt fra Statens Side som andre Borgere i dette Land, kan Statsministeren vel ikke for Alvor vente eller tro paa. Jeg tror derfor ogsaa, at Statsministeren skulde underkaste disse Ønsker fra Bøndernes Side en fornyet Overvejelse og Prøvelse. Jeg tror, Statsministeren skulde gøre det baade for Arbejdernes og Bøndernes Skyld. Landarbejderne og Bønderne er ikke tjent med at skulle henvises til at nøjes med Understøttelse og Tilskud, naar man giver andre Erhverv og andre Erhvervs Arbejdere Mulighed for god Fortjeneste. Hvad Mening er der i, at man tvinger Landbruget til at nøjes med en 2 Procents Forrentning, naar man giver Industrien en 15 Procents Forrentning, og hvad Mening er der i at fremelske flere og flere Millionærer i København og andre Storbyer og saa henvise Bønderne og Arbejderne, som Statsministeren jo dog er enig med mig i i særlig Grad frembringer Værdierne, til at opretholde Livet ved Understøttelser og Tilskud?

Det er en Tilstand, højtærede Statsminister, som raaber til Himmelen om Uret, og det er et Forhold, som Statsministeren ikke vil faa rettet, saa længe han opretholder den Tilstand af Beundring, som han i de senere Aar har været Genstand for fra Hel- og Halvmillionærernes Selskab. Statsministeren maa her træffe et Valg. Statsministeren kan ikke baade skaffe retfærdige Forhold for Bønder og Arbejdere og samtidig lade Aktionærernes og Millionærernes Negle gro ud til uendelig Længde. Retfærdige Forhold for Bønder og Arbejdere og lange Aktionærnegle er nu engang uforenelige Størrelser. Vil Statsministeren beholde Beundringen fra Aktionærernes og Millionærernes Selskab, maa han opgive at skaffe retfærdige Forhold for Bønder og Arbejdere, saa maa han fortsætte med i Praksis